

Her istediğin olsa ne yapardın? diye soruyor adam. Bir süre sonra sıkılırdın. Her istediğin olduğunda ne isteyeceğine karar vermek uzun sürerdi. Sonunda hep ilginç şeyler istemeye çalışırdın. Sonra her isteğinin olmasının bir *anlamı* olmadığını farkederdin.

Tanrı da bunu farketmiş. Onun için kendini bölmüş, her bir insana bir miktar *tanrılık* bahşetmiş. Bazısına az, bazısına çok. *Oyunun kurallarını* da gizlemiş, öyle açık açık olunca hemen bitiyormuş. *Herkes kendi yolunu kendi bulsun.*

Bazı zamanlar istediklerim / gönlümden geçenler / dilediklerim gerçekleşmeye başladığında bu hikaye aklıma geliyor. Hindu mitolojisi kaynaklı olmalı. Onlar sever böyle *tembel felsefesini*.

İnsanlar istediklerinin olmasını iyi sanıyorlar. Bunu bilmiyoruz. Dilediklerinin veriliyor olması *belaya hızla yaklaşıyorsun* demek de olabilir. Işıklar hep yeşil yanıyor, seni durduran yok, biraz daha gaza bas ve istediğin *nihai hedefe* ulaş. Belan seni bekliyor.

Biriyle konuşurken bu bendeki *bir şey istememe* haline *depresyon* dedi. Ben bunu depresyon gibi görmüyorum ama muhtemelen dışarıdan öyle görünüyor. Bir şeyler isteyip de olunca korkuyorum. Olmayınca sabretmesi daha kolay. Yoksa yok işte, varolunca bir sonraki isteğinin *doğru* olup olmadığını düşünmekle geçiyor ömür.

İnsanların yeryüzünde *alacaklı* gibi davranması bana bir süredir ilginç geliyor. Hayat bize bir şeyler sunmakla mükellefmiş de işi çıkmış, cumaya gitmiş, gecikmiş gibi davranıyoruz. *Neden istediklerim hemen olmuyor?* Çünkü nefes aldığımız süre çileyi çekmekle mükellefiz, hayat bir şeyle mükellef değil, o isterse yolunda gider, isterse eğri. Herkese kepçeyle dağıtır, bana kaşıkla bile vermez veyahut kims-eye kaşıkla bile vermezken beni kazanın içine bırakır. Nefesten ibaretsin, bir aldın, bir verdin, eğlendin ve hayat bitti.